UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

§. 1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

Visual Library

tionis modum ille fuit vocatus, & necessaria est omnibus securè & vtiliter in eo ambulantibus; magnam item securitatem & vtilitatem ordinarij modi orandi, quem idem Pater longo tempore exercuit, & quo fauores obtinuit sibi concessos; quicquid denique oportunum erit ad prædictam relationem melius intelligendam, & ipsum historiæ filum continuandum ac deducendum.

§. I.

HVIVS modi orandi substantiam & circumstantias ei adiunctas fusiùs explicauit idem Pater Balthassar in quodam alio tractatu quem de eo argumento composuit, vt responderet ad obiecta quorundam, eum impugnantium: cuius responsionis mentionem faciemus inferiùs, referentes eius responsa, quæ maximi sunt momenti. Nunc autem distinctiùs, ac compendiosiùs hanc explicationem perstringemus, ex nominum explicatione, quibus spiritus Magistri, & ipsemet Pater hanc orationem compellat: illis enim significatur, quid illa sit, quid in se complectatur, & quosnam Effectus habeat: qui licèt sint multi, hi tamen sunt magis in vsu, ad quos reliqui reducuntur. *Primùm*, hæc vocatur oratio PRAESENTIAE DEI: nam etsi reuerà ad benè orandum siue mente, siue voce, aut alio quouis modo, necesse sit, orantem attendere lumine fidei, Deum esse præsentem, audire, & intelligere, quod orans proponit, & quærit: nullus enim cum alio instituit sermonem, quem

Cap. 41.

iudicet abſentem, nec audientem, aut percipientem, quod ipſe loquitur. At modus hic orationis peculiari ratione appellatur PRAESENTIAE DEI, eò quòd in ea intellectus diuina luce illuſtratus, abſque alijs ratiocinationibus & ambagibus Deum adſpicit adeò prope ſe, aut intra ſe præſentem, vt ſentire videatur, cum quo loquatur, & in cuius conſpectu ſit: eum in modum quo Apoſtolus de Moyſe dixit, quod a *inuiſibilem tanquam videns ſuſtineret*: Ex quo, impulſu quodam naturali oritur reuerentia & admiratio; & voluntatis propenſio quædam, aut complacentia, & gaudium eò quòd ſit in Dei præſentia; atque ſi quis perſonam aliquam, aut imaginem pulcherrimam contempletur ex quo aſpectu, & admiretur, & delectetur tanta illa pulchritudine, & elegantia.

a Heb. 11 27

EX quo fit, vt hæc oratio appelletur etiam QVIETIS, aut RECOLLECTIONIS internæ: eò quòd careat multitudine, varietate, & imaginationum ac ratiocinationum ſtrepitu; & potentiæ animæ ſuperiores, Memoria, Intellectus, & Voluntas ſimul colligantur, & figantur in DEVM, & in contemplationem myſteriorum eius, cum magna in ſuis actionibus quiete & tranquillitate, & hæc eſt, quæ maximè propriè Contemplatio appellatur: quæ (vt Sanctus Thomas, & alij Doctores; noſque in libro Ducis Spiritualis fuſiùs explicuimus) à meditatione diſtinguitur, quæ à re vna in alteram diſcurrit, tanquam quærens latentem veritatem, quam ſcrutatur, variáque euoluit, & adducit ad eam aſſequendam. contemplatio autem

2.2 q.180. a. 3.

Tract. 3. à cap. 6.

ſim-

simplici quodam intuitu summam veritatem cum ingenti eius magnitudinis admiratione intuetur; & cum magna complacentia, ac voluptate; & hoc est, quod ait Scriptura: b *Vacate & videte, quoniã ego sum Deus*: Et c *gustate, & videte, quoniam suauis est Dominus.*

b Psal. 45. 11
c Psal. 33. 9

VOCATVR item Oratio SILENTII, eò quòd Deus in ea loquatur, anima tacente, maximaque attentione audiente, quod cœlestis eius Magister ad cor ipsius loquitur, docet, ac de se ipso suisque mysterijs manifestat. Non tamen existimandum est, quemadmodum ignari quidam sibi fingunt: quòd animam tacere, & in silentio expectare, sit, potentias interiores omninò suspensas esse, nec vllos proprios actus exercere: hoc enim est impossibile, nisi homo dormiat; aut certè esset crux magna: imò & res noxia: esset enim manere hominem ociosum, tempusq; amittere & exponere se periculo, quo imaginatio mille deliria proferat; aut Dæmon praeuas suggerat, & alienas cogitationes. Quare certum est, quamdiu Deus nihil in anima operatur, debere ipsam aliquid facere suo intellectu & voluntate: imò etiam cùm Deus operatur, agit aliquid ipsa cum eo, eum in modum quo discipulus dum sui Magistri lectionem tacens audit: operatur interius aliquid, percipiendo, intelligendo, ac sentiendo, quod Magister docet. Quod si hæc Oratio SILENTII dicitur, id non propterea est, quòd sola lingua taceat: cum hoc omni mentali orationi conueniat; nec propterea quod internè potentiæ omninò conticescant: sed quòd tunc in eo tantùm occupentur, quod à

Deo accipiunt, quemadmodum dixit Dauid:
d Psal. 84. 9. d *Audiam quid loquatur in me Dominus Deus*, qui Magistri Officium facere dignatur, & ad cor loqui, eiq́ue suas veritates reuelare, ac vehementer ad easdem allicere, non adhibente homine propriam industriam, vt aliàs solet ad suas meditationes petitionesq́ue cum magnis affectibus instituendas. Et in hoc sensu dixit sanctus Dionysius de diuino Hierotheo, *quod esset patiens diuina*, quasi in agendo cum Deo, diuinisque rebus recipiendis, potiùs se haberet, vti discipulus doctrinam ab alio accipiens; quàm sicut homo diligentia & industria sua veritatem quærens, quam non assequitur. Ex quo fit, vt etiam ipsum audire, appelletur silentium: eò quòd tunc omnes creaturæ taceant in corde, nec res vlla turbet illud, aut eius quietem impediat. Et ob eandem causam in Canticis appellatur SOMNVS spiritualis: ita enim cor vigilat, attentumque est ad cognoscendum, amandum, & cum Deo suo agendum, vt anima ipsa tanquam sopita ad externa omnia videatur; neq; audiens, neq; vidēs, aut percipiēs, quod alij ei dicūt, aut quod extra se geritur. Ex quo etiam fit, vt eadem oratio appelletur VNIONIS: eò quod spiritus ingenti cogni-
e 1. Cor. 6. 17 tione, & amore fortissimè e *Deo adhæresc it*, est́q; (vt Apostolus dixit) *vnus spiritus* cum eo: adeò vt tunc non possit attendere, vt aliquid aliud cogi-
f Psal. 72. 25 ter, velit, aut amet, sed cum Dauide dicat: f *quid mihi est in cœlo? & à te quid volui super terram?* &
g Cant. 3. 4. cum Sponsa: g *inueni quem diligit anima mea; tenui eum: nec dimittam.*

HAEC sunt vsitatiora excelsæ huius Orationis nomi-

nomina: in qua multæ sunt Illustrationes, & affectus stupendi ad mysteria diuina. Aliquãdo adsunt imaginariæ figuræ, quas Deus animæ imprimit; aliquando sola adest lux intellectus excelsa valde, qua ille ad mysticę Theologiæ culmen ascendere solet, (quod S. Dionysius appellat, ingredi *in diuinam caliginem*, lucem scilicet inaccessibilem) & quasi cœcę assurgere ad vnitionem cum eo Domino, qui est super omnem substantiam & vnionem: est enim adeò excelsa diuinæ naturæ cognitio, adeoq; intima ac diuina cum eadem vnitio, vt solus Deus ex speciali sua gratia & studio possit animam eò vsque eleuare: & quamuis adeò sit magnum & admirandum, quod cognoscitur; videtur tamen esse quasi abyssus quædam infinita, id quod ignorat. Et quoniam in eodem orationis genere singularia quædam & extraordinaria euenire solent, alia quoque nomina, hæc oratio sortitur: nam cum Dei Visitationes & Illustrationes, internæ visiones, & feruentes cum amore & vnitione cum Deo affectus, cum tanta vehementia eueniunt vt anima à sensibus externis maneat alienata, motusq; omnes corporis quiescant, vocatur SVSPENSIO, aut ECSTASIS; quod si repentè, & magna vi id eueniat appellatur RAPTVS: & ita dixit Apostolus, se h *raptum esse vsque ad tertium cœlum, & in Paradisum*; quòd si cum maiori interna suauitate veniat, appellatur VOLATVS spiritualis sicut Dauid desiderabat, dari sibi i *pennas sicut columbæ*, vt liceret *fugere & volare*, vt *requiesceret in solitudine*: solet autem interdum etiam corpus à terra eleuari, impetum sequens spiritus ad rerum cęlestium contemplatio-

Lib. de Mystica Theolog. & S. Bona in lib. eiusdem tituli.

h 2. Cor. 12. 3.

i Psal. 54. 7.

plationem ascendentis: nam in his omnibus suspensionibus, & raptibus, cùm à Deo sunt, nonnè spiritus ociosus, nec dormit; sed semper videt, audit, & aliquid intelligit, admiratur, gaudet, aut diligit: quando autem nihil facit, aut recipit potius STVPOR dicendus est, aut debilis, & evanescentis capitis somnolentia, aut fraus & illusio Dæmonis. Quoniam igitur res istæ extraordinariæ, sunt ex se periculosæ: ideò nec desiderandæ, nec quærendæ sunt; sed potius fugiendæ, donec Dominus noster ad eas accipiendas vi quadam impellat; aut voluntatem suam aperiat, qua velit hac via deducere eas sentientem.

§. II.

HAEC sunt, quæ complectitur modus hic Orationis & Contemplationis, quem Dominus noster voluit Patri Balthassari varias ob causas communicare. Quarum præcipua est, quòd cùm eum elegisset in Magistrum scientiæ spiritualis, ac multarum animarum ducem, quæ orationi studebant, voluit vt ipse valde in ea excelleret: & ipsâ experientiâ sciret varias has vias, per quas diuinus spiritus suos electos deducere solet. Hanc rationem, & causam assecutus est idem Pater, eamque valde perpendit in prædicto suo Tractatu. Nam in-
„ primis (ait) qui nunquam didicit græcè, ne-
„ que legere sciet libros græcè scriptos; neque
„ græcè loquentem intelliget: multoque minus

sciet